

Een

De terugkeer van de draak

e wolken pakten zich al sinds de ochtend samen boven de ooit geheiligde stad Nahossa. Donker en nijdig kolkend verdreven ze de zon van de plek waar zojuist een bloedbad had plaatsgevonden. Ze wierpen dreigend grommende donderslagen over de stille tempels en toegangswegen. Het begon te regenen toen Orsena het brede plein rond het Celesium betrad. Hard en striemend sloeg het hemelwater op ze neer. Guyime zag hoe het de bloedvlekken wegspoelde van alle doden die verspreid over de marmeren tegels lagen. Hij vroeg zich af of dit niet het werk was van de goden die hier ooit aanbeden werden en nu hun heiligdommen wilden schoonwassen van sterfelijk vuil. Zorgelijker dan de regen was echter de immense steppe rond de stad. Die was nu nog leeg, maar hij twijfelde er niet aan of de krijgers van de paardenstammen van Guhltaïn zouden binnenkort in die plukken gras opduiken om wraak te nemen voor hun gevallenen. Na de opmars van de horde van de Rebellenkoning lag de Steppe Zonder Zon bezaaid met duizenden dode ruiters. De Guhltaïn stonden bekend om hun snelle wraak, en die was zonder aanzien des persoons.

Een terechte zorg, mijn Heer, zei Lakorath terwijl Guyime zijn blik over de horizon liet gaan. De wind voert hun stank mee. Ik kan ze al ruiken en ze zijn verschrikkelijk kwaad.

Guyime draaide zich om naar Orsena en bedwong de neiging haar er nog eens aan te herinneren dat de situatie dringend was. Ze wist heel goed dat ze Nahossa snel moesten verlaten, maar stond nu voor een lastige opgave. Met een gespannen geconcentreerde blik staarde ze een tijdlang in de kolkend grijze wolkenmassa, daarna liet ze haar ogen zakken naar het plein dat in de striemende regen lag.

‘Ik heb aanvullend materiaal nodig,’ zei ze. Lexius aankijkend, gebaarde ze naar het marmeren plein dat hen omringde. ‘Als je zo vriendelijk zou willen zijn?’

‘Natuurlijk,’ antwoordde de geleerde. Hij trok de Krakentand en richtte het zwaard op een gedeelte van het plein dat zeker vijftig passen van Orsena lag. De bliksemschicht die hij erop afvuurde, veroorzaakte een drie meter wijde krater en een grote hoeveelheid rook en gebroken marmer. Op verzoek van Orsena vuurde hij nog verscheidene andere bliksemschichten af en creëerde een ring van puin rond de plek waar de Ultria Orsena stond.

‘Dit voldoet uitstekend,’ vertelde ze Lexius met een glimlach. Haar lachje verdween toen ze weer naar de hemel keek. Ze bracht het Bezweringszwaard in gereedheid. De diepe gloed van het vervloekte staal verraadde dat zich daarbinnen een aanzienlijke demonische kracht samenbalde. De gloed werd feller toen ze het wapen omhoogstak. De bovennatuurlijke energie schoot met een oogverblindende snelheid hemelwaarts, explodeerde tussen de wolken en sloeg een gat waarachter Guyime het stralende hemelse blauw kon zien. Het hield meteen op met regenen. Het grommen van de donder in het hart van de naderende storm werd echter luider, alsof hij woedend was over de wond die hem was toegebracht.

Guyime tuurde in het gat in de wolken en zag in het blauw een donker stipje naderen. Het werd snel groter en kreeg een paar vleermuisachtige vleugels en een lange kronkelende staart. De neerdalende gedaante slaakte een hoge kreet, en Orsena beantwoordde die opgewekte begroeting met een warme lach. Storm krijste opnieuw en klapperde met zijn vleugels toen hij zijn lenige en geschubde lichaam naast zijn baasje op het plein liet zakken. Hij boog zich voorover en gaf haar zachte kopjes. Hij maakte daarbij een geluid dat akelig veel leek op dat van een spinnende poes. Ze streek met haar hand over de stekelige drakenkam, vanaf de bovenkant van zijn neus tot achter in zijn nek.

‘Heb je me gemist?’ vroeg Orsena aan de draak. Ze lachte opnieuw toen hij twee identieke grijze wolkjes rook uit zijn neusgaten blies. ‘Ik miste jou ook.’

‘Neem me niet kwalijk, uwe Hoogheid,’ vroeg Lorweth, ‘maar als je dat beest al die tijd al kon oproepen, waarom heb je dat dan niet gedaan? Hij zou ons verschrikkelijk goed van pas zijn gekomen tijdens de grote slag die we zojuist geleverd hebben.’

‘De Artiest is soms merkwaardig beschermend ten opzichte van haar creaties,’ antwoordde de Ultria. ‘Ze wilde hem de beproevingen van de oorlog besparen. En dat wilde ik ook, om eerlijk te zijn. Trouwens, ik was er helemaal niet zeker van of het wel zou lukken. Hij en ik zijn zo lang gescheiden geweest.’ Ze kneept Storm liefkozend in het puntje van zijn neus en stak toen het weer helder gloeiende Bezweringszwaard omhoog. ‘Jullie kunnen beter op een flinke afstand gaan staan,’ raadde ze aan.

Guyime en de anderen trokken zich terug rond het Celesium zodat zij haar werk kon doen. Het begon weer te regenen toen ze om de draak heen liep, het Bezweringszwaard liet zakken en er een reeks snelle en complexe zwaaibewegingen mee maakte. Al doende, creëerde het vervloekte wapen een web van gloeiende energiebanen over het puin. Onverklaarbare krachten tilden de

ontelbare stukken marmer op en vormden een traag ronddraaiende zwevende ring rond Storm. Orsena deed een stap achteruit, greep haar zwaard met beide handen vast en richtte het op de draak. Het schokte Guyime te zien dat de Ultria trilde onder de inspanning. Als het een wezen zoals zij al zoveel moeite kostte het wapen in positie te houden, dan moest het wel om ontzaglijke krachten gaan, misschien wel meer dan alles wat ze tot dan toe had opgeroepen.

Orsena slaakte een kreet en vuurde een laatste stoot magische energie af, die uit het Bezweringszwaard schoot en samensmolt met de gloeiende ring van zwevend puin. Het tafereel ging verloren in een lichtflits die zo intens was dat Guyime en de anderen hun ogen moesten afschermen. Toen het licht vervaagde, schoten zijn ogen als eerste naar Orsena. Ze lag op haar knieën. Uitgeput, haar ranke gestalte ineengezakt in de regen die weer op haar neersloeg. Wat er achter haar zichtbaar werd, was echter nog veel verbijsterender.

Storm was getransformeerd, zowel qua kleur als qua formaat. Toen hij voor het eerst tot leven werd gewekt, had de draak de afmetingen gehad van een groot gevleugeld paard. Het beest dat nu zijn enorme kop wat schuin hield om Guyime met een nieuwsgierige, mogelijk dreigende blik aan te kijken, was bij de schouders meer dan zes meter hoog en zeker twee keer zo lang. Zijn vleugels waren zelfs nog indrukwekkender en joegen met niet meer dan een paar zachte bewegingen kleddernatte windvlagen over het plein. Zijn smaragdgroene schubben waren donkerder van tint geworden, aan de onderkant van zijn vleugels en buik neigend naar een dieprood karmozijn. Storm produceerde een diep, zorgelijk geluid en boog zijn kop om zijn meesteres een zacht duwtje te geven.

‘Maak je geen zorgen, lieverd,’ zei ze, terwijl ze een hand over zijn snuit liet gaan. Ze draaide zich om naar haar reisgenoten en

maakte een kleine buiging. ‘Hij zou nu in staat moeten zijn ons allemaal naar Valkeris te dragen,’ zei ze. ‘Al lijkt een paar touwen me wel verstandig, om te voorkomen dat we ervanaf vallen.’

e aanzienlijke hoeveelheid rotzooi die na de nederlaag van de Rebellenkoning op het plein was achtergelaten, bood ze genoeg riemen, harnessen en teugels voor wat ze van plan waren. Hoewel de troepen van prinses Lyntia ijverig bezig waren geweest alle gevallen in grafkuilen te deponeren, lag er nog een groot aantal lichamen over de stad verspreid. Het waren vrijwel allemaal rebellen die na de ondergang van de Rebellenkoning krankzinnig waren geworden en zich van het leven hadden beroofd. Toen Guyime met de anderen tussen de doden zocht, viel hem Anselm op. De jonge ridder boog zich met machinale doelgerichtheid en een grimmig gezicht over de lichamen, alsof hij worstelde met zijn afkeer van die nare klus.

Geen afkeer, mijn Heer, merkte Lakorath op. Verleiding. Nu hij het zonder de hulp moet stellen van de geest van jouw vroegere kameraad, vindt die knul het steeds moeilijker worden weerstand te bieden aan de aanmoedigingen van de Necromancer. Ik kan de demon horen fluisteren. Over hoe hij van deze ellendige lijken Droeve Doden zou kunnen maken, zodat ze zijn sterfelijke kameraden vernietigen. Daarna zou hij de draak afslachten en weer tot leven wekken, zodat het wezen zijn wil gehoorzaamt. Samen vliegen ze dan naar Valkeris om de plannen van de Schenner te dwarsbomen en de Hellepoort voor zichzelf op te eisen. Heeft hij eenmaal al die macht tot zijn beschikking, dan zal de Necromancer heersen in de Hel en eindelijk kunnen beginnen aan zijn grote plan om deze wereld te veranderen in één groot dodenrijk.

‘Anselm is sterk,’ antwoordde Guyime mompelend. ‘Ik heb hem die demon al eens eerder zien weerstaan.’

Eén zwaluw maakt nog geen zomer. Stervelingen bezitten maar een beperkte hoeveelheid standvastigheid. Wees ervan verzekerd, Heer, dat de Necromancer eerder vroeg dan laat bezit zal nemen van de ziel van Heer Anselm Challice. En wat doe je dan, vraag ik me af?

Guyime zei niets, en hij sprak ook niet met Anselm om de stemming van de ridder te peilen. De strijd tussen een vervloekt demonenzwaard en zijn sterfelijke drager was uiteindelijk een persoonlijke, innerlijke krachtmeting. Nu de laatste etappe van hun lange queeste ging beginnen, hadden ze geen andere keuze dan door te zetten en met elk obstakel af te rekenen op het moment dat het zich voordeed. De wetenschap dat dit ook zou kunnen betekenen dat hij Anselm zou moeten doden, was ongemakkelijk maar onvermijdelijk. Diep in zijn vereelte Verwoestershart wist Guyime dat hij er, mocht het nodig zijn, ook niet voor terug zou deinzen.

De grotere en in aantal toegenomen stekels op Storms rug vormden handige uitsteeksels waaraan het reisgezelschap zich vast kon maken. Orsena zat natuurlijk het dichtst bij de kop van de draak, terwijl Guyime vlak achter haar ging zitten. Hij sloeg een reeks riemen om zijn middel en bond die aan beide kanten aan de stekels vast. De voortdurende spierbewegingen onder zijn achterste zorgden voor een oncomfortabele zit. Uit de manier waarop het grote beest onrustig heen en weer schoof, maakte hij op dat de draak niet tuk was op passagiers.

‘Hij moet nog wennen aan zijn nieuwe lichaam,’ legde Orsena uit. ‘Maak je geen zorgen. Hij is niet van plan ons er af te gooien. Dat denk ik niet, tenminste.’

‘Pelgrim,’ zei Zoeker. Haar stem klonk ernstig. Guyime draaide zich naar haar om en werd even afgeleid door de schittering

van de metaalsplinters in haar gezicht; het zat vol littekens na de vernietiging van de Morgenster. De kwaadaardige invloed van het betoverde wapen was afgenomen, maar zijn genezende eigenschappen waren gebleven. Door de explosie was haar gezicht mismaakt geraakt, maar paradoxaal genoeg leek Zoeker nu jaren jonger. Haar herwonnen vitaliteit maakte de vurige wil haar dochter te redden natuurlijk nog heftiger. Ze ergerde zich omdat ze zich op de luchtreis moesten voorbereiden, wat vertrag-
ging opleverde. Op Zoekers borst, gewikkeld in strakke leidsels, ontblootte Lissah haar tanden en gromde naar de westelijke de-
len van de stad. De lynx blies waarschuwend toen Guyime onder de horizon een donkere vlek ontwaarde. Nog vaag, vanwege de regen, maar zijn geoeffende oog wist hoe een grote hoeveelheid snel naderende krijgers te paard eruitzag.

‘Meer naar het oosten, ouwe maat,’ zei Shavalla, haar zee-
mansogen vastgeklonken aan een andere horde die de stad van-
uit het oosten aanviel.

‘Daar zijn de Guhltaï,’ zei Guyime tegen Orsena. ‘Dus wij
moeten hier nu weg.’

Orsena knikte. Ze leunde voorover en streek met een hand
over de hals van Storm. ‘Hou je goed va...’ wilde ze nog naar
achteren roepen, maar de reactie van de draak maakte haar
waarschuwing al overbodig. Het beest sprong zo plotseling en
abrupt de lucht in dat Guyime er bijna vanaf werd geslingerd.
Zijn kameraden slaakten kreten van verrassing en vloekten toen
Storm met een machtig geluid zijn vleugels spreidde en het ge-
zelschap steeds hoger bracht. Eenmaal boven, wendde hij zijn
lichaam naar het westen. Onder hen vervaagden de heiligdom-
men en tempels van Nahossa, totdat deze opeens vervangen
werden door de groene en gele uitgestrektheid van de Steppe
Zonder Zon. De aanstormende horde uit Guhltaï kwam al snel
in zicht. Guyime zag een pijlenregen omhoogschieten ter be-

groeting van de draak. Het dier sloeg een paar keer extra met zijn vleugels, zodat ze buiten het bereik van de pijlen kwamen. De grote menigte krijgers te paard veranderde al snel in niet veel meer dan een vlek op grazige weiden. Guyime vroeg zich af wat de paardenstammen van de Guhlain met Nahossa zouden doen nu hun woede ze van hun generaties lange angst voor de vervloekte stad had bevrijd. Verpulveren? Dat leek hem een toepasselijk einde voor een plek waar zo'n ongebreideld bloedbad had plaatsgevonden.

Ze vlogen verder. De klapperende wind belemmerde het gesprek, maar hij kon zowel Shavalla als Lorweth bitter horen klagen over de kou. Guyime leunde voorover en schreeuwde Orsena een vraag in het oor: 'Hoelang nog?'

Ze antwoordde met een schouderophalen. Ook zij moest schreeuwen: 'Ik ben de Navigator niet.'

Naar de maatstaven van de meeste zeelui was het gedeelte van de Derde Zee dat Alcedon van het Ebernische schiereiland scheidde niet bijzonder breed, maar Guyime had geen idee hoe lang een gevleugeld wezen over de oversteek zou doen. De vraag werd met wat verwarrend heen-en-weer geschreeuw aan Shavalla overgebracht. Haar antwoord bleek teleurstellend: 'Ik gok twee dagen op deze snelheid.'

Te lang, zei Lakorath met een voor zijn doen opvallend gebrek aan ironie. *De Schenner heeft de Hellepoort al open voor de zon opgaat, misschien zelfs eerder.*

Meer moeizame communicatie volgde. Uiteindelijk slaagde Guyime erin de noodzakelijke instructies aan Lorweth over te brengen. Achteromkijkend zag hij hoe het gezicht van de druïde een uitdrukking van onwillige berusting kreeg. Toch knikte hij, ten teken dat hij het bevel begrepen had. Lorweth boog zich dieper voorover en greep zijn riemen stevig beet.

'HOU JE VAST!' brulde Guyime terwijl hij het voorbeeld van

de druïde volgde. De orkaanwind stak één tel later op. Storm slaakte een geschrokken kreet op het moment dat de machtige luchtverplaatsing zijn vleugels raakte. De draak schudde onder het natuurgeweld, met zwiepende staart en flapperende vleugels, en leek even meer op een herfstblad in de storm dan op een wezen dat in de lucht thuishoorde. Guyime voelde de knopen in zijn riemen losglippen en klampte zijn handen om de stekels van het dier om te voorkomen dat de razende wind hem los zou rukken. Hij ving glimpen op van de voorbijrazende wereld onder hen en zag het glinsteren van de zon die de golven onder de wolken kuste. De bulderende wind vulde zijn oren en smoorde elk ander geluid. Het was slechts aan Zoeker te danken, die hem met haar knie dringend in zijn rug pookte, dat hij zich realiseerde dat er iets was misgegaan.

Hij draaide zich om en zag hoe achter de kronkelende staart van Storm een kleine gedaante door de wolken tuimelde. *Lexius!* Lorweth had de toestand van de geleerde gelukkig ook opgemerkt en temperde zijn winden. ‘Lager!’ schreeuwde Guyime Orsena in het oor. ‘We moeten hem opvangen!’

Storm vouwde zijn vleugels samen en stortte zich door het wolkendek. Guyime knipperde de condens uit zijn ogen en zocht als een razende naar Lexius. Nergens te vinden. De wanhopige gedachte het tegen de Schenner op te moeten nemen zonder ’s werelds grootste geleerde of de Krakentand, trof hem als een steek in de borst. Zijn opluchting was groot toen hij een heldere bliksemschicht zag oplichten, tientallen meters onder de rechtervleugel van de draak.

‘Daar!’ riep hij naar Orsena. Hij wees, maar Storm bracht zijn vleugels al bij elkaar om zich om te draaien. Ze stortten zich door de laatste wolkenlaag, waarna de lucht opeens helder werd en ze onder hen de glinsterend blauwe uitgestrektheid konden zien liggen van de Derde Zee. Lexius was niet meer dan een

stipje in die onmetelijkheid, maar zijn tuimelende gestalte werd snel groter toen de draak hem inhaalde. Guyime kon de witte toppen van de golven al zien. Hij schatte dat de afstand tussen hen en het water niet meer dan vijftien meter was, toen Storm de geleerde uit de lucht wist te plukken.

Terwijl Storm weer omhoog zoefde, strekte Guyime zijn hals om naar de nietige Lexius in de klauwen van de draak te kijken. Ondanks zijn zichtbare uitputting klampte hij zich stevig vast aan de nog gloeiende Krakentand – en hij liet het magische wapen ook niet meer los tijdens de rest van hun vlucht naar het eeuwige Valkeris.

Twée

De eeuwige stad Valkeris

Het was meer dan twee eeuwen geleden dat Guyime Valkeris voor het laatst had bezocht. Voor zover hij wist, was het nog steeds de grootste stad ter wereld en werd Valkeris in oude teksten vaak het ‘eeuwigdurende juweel der beschaving’ genoemd. Het was al laat op de avond toen Storm over de kust van het Ebernische schiereiland scheerde en alle lampjes in zicht kwamen die de uitgestrekte bebouwing verlichtten. Zelfs vanaf deze hoogte kon Guyime de karakteristieke doordringende geur van de stad al ruiken: een potpourri van stront, verrotting en rook op een bedje van de subtiële, maar onmiskenbare zweemgeur van de dood. Hij herinnerde zich weer waarom zijn vorige bezoek zo kort was geweest. De huurlingenklus betaalde goed, maar het was een nare en ingewikkelde toestand geweest vol misdadige intriges – om van de onwelkome aandacht van een gilde van akelig bedreven moordenaars nog maar te zwijgen.

Niet bedreven genoeg, herinner ik me, zei Lakorath. En hun bloed had een ongebruikelijke smaak vanwege al die versterkende middelen die ze innamen. Maar het was niet geheel onprettig.

Als we geluk hebben, komen we er misschien nog een paar tegen, wat jij?

‘Valkeris brengt geen geluk,’ fluisterde Guyime, terwijl hij zijn ogen over het labyrint van dicht opeengepakte woninkjes liet gaan. ‘Zoals iedere ongelukkige die hier moet wonen je zal vertellen.’

Orsena liet Storm op verzoek van Guyime boven het centrum van de immense stad rondcirkelen. Shavalla raadpleegde ondertussen de demonische bewoner van het Scharlaken Kompas om vast te stellen hoe ze bij hun doel moesten komen. De grote tempels, fora en arena’s waar de meest bevoorrechte inwoners van het grootste rijk uit de oudheid ooit hun vertier hadden gezocht en hun goden aanbaden, waren nog grotendeels intact. Ze rezen in magistrale weelde op uit de omliggende straten. Nietszeggende getuigen van een allang vergane glorie tijd.

‘Haar vader heeft haar eens meegenomen hiernaartoe,’ zei Orsena. Sinds kort had ze de gewoonte om naar de vrouw naar wier beeld zij was geschapen, te verwijzen als naar een totaal andere persoon, hoewel altijd met een eenvoudig ‘zij’ of ‘haar’. Guyime vroeg zich af of de Ultria misschien de naam wilde vermijden van de vermoorde vrouw die zij vervangen moest. ‘Ze huilde omdat ze het hier zo mooi vond,’ vervolgde Orsena. ‘En vanwege de vreselijke treurigheid van zijn verloren grandeur. Tenminste, dat was de herinnering die Temesia voor haar creëerde. Ik vermoed dat ik er heel anders naar zou kijken.’

‘Die kant op!’ riep Shavalla. Ze wees met het roodgloeiende lemmet van het Scharlaken Kompas naar de noordelijke wijken van de stad.

Natuurlijk, verzuchtte Lakorath. Het moest uitgerekend dáár zijn, niet?

Het kwam niet vaak voor dat Guyime en de demon hetzelfde gevoel hadden. Van alle buurten van Valkeris waren de stinken-

de sloppenwijken van het noordelijke district veruit de ergste. De stank werd nog doordringender toen Storm zijn vleugels wendde en de daling inzette, naar beneden glijdend over een dicht web van lukraak kronkelende steegjes. De gebouwen, een ratjetoe van huur- en koopwoningen, waren spaarzaam verlicht en de rookwalm was er minder sterk. De mensen die hier verbleven, hadden nauwelijks geld voor brandhout of lampenolie. Guyimes duistere voorvoelens werden nog sterker toen de draak, op bevel van Orsena, ze naar het midden van de verval-len buurt bracht. Hier was de architectuur duidelijk anders dan in de omliggende wijken. Tientallen dunne, twintig meter hoge torenspitsen rezen op van de pleinen en de trappen; dat alles bekleed met een fijn gedecoreerd steenwerk dat zwart geworden was na jaren van verwaarlozing. Een koor van verontwaardigd krassende kreten verwelkomde hen toen Storm rond de spitsen vloog. De vele zwart-gevederde vogels die in de hoogste delen van de torens hun nesten bouwden, uitten hun onvrede over de draak die in hun territorium was doorgedrongen. Het was aan die kankerende bewoners dat deze wijk zijn naam te danken had: de Kraaienbuurt.

‘Ze zegt dat het ergens dáár moet zijn,’ zei Shavalla. Ze wees met haar gloeiende zwaard naar de kleinere torenspitsen ten westen van het centrum. Guyime tuurde naar het donkere stads-gezicht onder hen en zag maar weinig plekken waar Storm zou kunnen landen. De meeste pleintjes tussen de torens waren te klein of overwoekerd.

‘Daar,’ zei hij. Hij leunde voorover om Orsena een ruimte aan te wijzen tussen de centrale groep met de hoogste torens. ‘Vanaf daar gaan we te voet verder.’

Storm draaide meteen, trok zijn vleugels in om tussen twee torenspitsen door te kunnen, en spreidde ze toen om zijn snelle daling af te remmen. Guyime en zijn reisgenoten verspilden

geen tijd en stegen af zodra de draak zijn indrukwekkende lijf op de gebarsten straatstenen had laten zakken. Storm zette Lexius op beide voeten neer. De geleerde wankelde weg van de drakenklauw die hem het grootste deel van de luchtreis had vastgehouden.

‘Niet lullig bedoeld voor jou of je troeteldiertje, Hoogheid,’ zei Lorweth kreunend, terwijl hij zich op zijn knieën liet vallen en dankbaar de straatstenen kuste. ‘Maar dat doe ik dus echt... nooit meer!’

‘Gaat het?’ vroeg Guyime aan Lexius.

‘Het was een interessante ervaring, mijn Heer,’ antwoordde de geleerde met een geforceerde glimlach. Zijn gelaatskleur, toch al nooit zo gezond, was bleker dan normaal en zijn stem klonk hees en trillerig. Toch stond hij recht genoeg toen hij de Krakentand weer in zijn zwaardschede schoof. ‘Mijn vrouw waarschuwt dat ik me wel beter moet leren vasthouden.’

‘Heel goed.’

Guyime kneep zijn ogen samen tegen het rondvliegende puin toen de draak met zijn vleugels klapperde om, op bevel van Orsena, weer op te stijgen. Toen Storm in een nauwelijks zichtbare gedaante tussen de grijze wolken was veranderd, nam Guyime de omgeving in zich op en verbaasde hij zich over het gebrek aan nieuwsgierige omstanders. Hoewel er veel ziektes en allerlei soorten gewelddadige criminaliteit heersten, had het de Kraaienbuurt nooit ontbroken aan inwoners. De sloppenwijken van Valkeris wemelden van de armoedzaaiers. Ze puilden uit van de verschoppelingen en leden van de laagste klasse, veracht door de piepkleine elite die deze stad bestuurde. Een grote draak die midden tussen de torens landde, was een tafereel dat veel belangstellenden had moeten trekken. Toch was er niemand gekomen. Alle luiken in de lagere verdiepingen van de torens bleven gesloten, de ramen onverlicht.

‘Vreemd dat we hier moeten zijn,’ merkte Orsena op, terwijl ze opkeek naar de vervallen grandeur van de torens om hen heen. ‘Ik zou het voor een tempelcomplex hebben aangezien, als het hier niet zo gestonken had.’

‘De Kraaienbuurt is niet altijd zo geweest, uwe Hoogheid,’ legde Lexius uit. ‘Deze torens zijn hier oorspronkelijk neergezet om de dienaren van de Kerk van de Wederopstanding te huisvesten, na het Edict van Verdraagzaamheid in de laatste jaren van het Keizerrijk Valkeris. Herhaalde crises, waaronder een reeks plagen en plunderingen van de stad, ondermijnden het geloof in de kerk. Dat leidde tot onlusten en het vermoorden van de priesters en nonnen die hier leefden. Na afloop betrokken de armen van Valkeris de lege torens.’

‘Het stinkt hier inderdaad nog naar de dood,’ zei Anselm. Zijn hand trilde op het heft van het Kliefzwaard van de Necromancer. ‘Maar veel te sterk voor een bloedbad dat zo lang geleden al heeft plaatsgevonden.’

Hij heeft geen ongelijk, zei Lakorath. Allerlei soorten enorm slechte toestanden hebben zich hier nog onlangs afgespeeld. Het spijt me, maar ik denk niet dat het toeval is.

‘Er liggen hier lichamen!’ riep Shavalla vanaf de andere kant van het plein. Guyime liep ernaartoe en hurkte om de lijken die in de dichte bosjes lagen te inspecteren. De Kraaienbuurt stond bekend om de overvloedige vegetatie die tussen de trappen en de pleinen groeide, compacte hoeveelheden onkruid waartegen geen snoeien of schroeien was opgewassen. De omwonenden beweerden dat er zoveel priesterbloed in de bodem was gesijpeld dat het al het onkruid beschermde. Ze noemden het de Wraak van de Gelovigen.

In een doornenstruik lagen twee met elkaar verstrengelde lichamen: beiden onder een royale hoeveelheid gedroogde bloedspetters, beiden verschillend. De een was duidelijk een

man van middelbare leeftijd, wat vooral zichtbaar was aan zijn rode neusknobbel. Er was wat nadere inspectie voor nodig om in de ander een vrouw te herkennen. Haar gezicht zat onder de vlekken en de rimpels, het resultaat van een zwaar leven en overmatig drankgebruik, hoewel Guyime haar leeftijd op nauwelijks dertig schatte. Haar lichaam was echter verwrongen en vervormd op een manier die alleen maar het gevolg kon zijn van occulte krachten. Haar benen waren twee keer zo lang als ze zouden moeten zijn, haar voeten en tenen uitgerekt tot lange klauwen. Uit haar borst en rug staken stekels van bot; de scherpe punten priemden door haar huid heen en waren donker van het bloed. Haar handen waren in klauwen veranderd. Haar lange vingers grepen in de borst en de keel van de man met de rode neus. Hij had blijkbaar duchtig partij gegeven, want hij had haar met zich mee de dood in gesleurd. Zijn hand omklemde nog de gebroken fles die hij in haar nek gestoken had.

‘Geen enkele ziekte kan dit verklaren,’ zei Zoeker met een van afschuw vertrokken gezicht terwijl ze naar de gedeformeerde vrouw keek. Altijd gespitst op dreigende gevaren, was de beestenbezweerster door haar hurken gezakt. Haar samengeknepen ogen schoten van de ene schaduw naar de andere. Lissah liet zich naast haar op de grond zakken en ontblootte haar tanden. ‘We worden bekeken,’ voegde Zoeker eraan toe. ‘En met kwade bedoelingen.’

‘De Kristallen Dolk heeft blijkbaar nog meer in zijn mars,’ concludeerde Guyime.

‘Dit was de dolk niet,’ zei Lexius, terwijl hij huiverend de mismaakte lichamen onderzocht. Hij had de Krakentand getrokken en het lemmet flikkerde terwijl hij sprak; het waren de woorden van de ziel in het zwaard die hij nu overbracht. ‘Calandra denkt dat dit het gevolg moet zijn van een betovering. Heel oude, zeer duistere magie. De dolk heeft het effect misschien versterkt,

maar dit is het werk van menselijke tovenarij.’

De Schenner doet nooit iets zonder reden, bracht Lakorath Guyime in herinnering. *Ga er maar van uit dat je er meer zult zien zoals deze twee – maar dan nog levend.*

‘Het verklaart in elk geval waarom het hier zo rustig is,’ zei Guyime nadenkend. Hij keek Shavalla met een opgetrokken wenkbrauw aan.

‘Ze is verward,’ antwoordde zij, terwijl ze het Scharlaken Kompas heen en weer liet gaan. ‘Al die tovenarij hier lijkt haar te storen.’ Het gezicht van de zeevaarder verstrakte, wat betekende dat ze in stilte met haar demon aan het overleggen was. ‘Ze voelt dat de Schenner in de aarde is afgedaald. Een tunnel, misschien?’

‘Valkeris gedijt door op de resten van het verleden voort te bouwen,’ merkte Lexius op. ‘De stad staat bekend om zijn ondergrondse stadsdelen. Sommige stukken gaan helemaal terug tot de vroege dagen van het keizerrijk.’

‘Toen de stad nog op de toppen van zijn macht stond,’ zei Guyime. ‘En de Hellepoort wordt aangetrokken door macht.’ Hij wendde zich weer tot Shavalla. ‘Kan de Navigator nog wat preciezer zijn?’

‘Sorry, ouwe maat.’ Zuchtend borg Shavalla het roodgloeiende wapen weg. ‘Ze zegt dat wij sterfelijke onderkruipsels het zelf maar moeten uitzoeken.’

‘We hebben geen tijd om door iedere hoek en kier van dit strontgat te gaan,’ zei Lorweth.

‘Inderdaad, die hebben we niet,’ stemde Guyime in. Zijn blik ging van de ene opening tussen de torenspitsen naar de andere. In de verder ondoordringbare muur van schaduwen zag hij een kleine lichtglinstering. ‘Dus laten we maar om de weg gaan vragen.’